

Slovenska cesta 54
SI-1000 Ljubljana
T 01 234 28 00dkom@dkom.si
www.dkom.si

Številka: 018-172/2025-18

Datum: 18. 2. 2026

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu Igorja Luzarja kot predsednika senata ter mag. Zlate Jerman kot članice senata in Marka Medveda kot člana senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Nakup aparata za digitalni PCR s potrošnim materialom in pripadajočimi reagenti ter z vključenim vzdrževanjem*«, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja LABENA trgovina, svetovanje in proizvodnja laboratorijske opreme d.o.o., Verovškova ulica 64, Ljubljana, ki ga po pooblastilu zastopa Odvetniška pisarna Seliškar, d.o.o., Kajakaška cesta 40A, Ljubljana - Šmartno (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Zavod Republike Slovenije za transfuzijsko medicino, Šlajmerjeva ulica 6, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik) dne 18. 2. 2026

odločila:

1. Zahtevek za revizijo se zavrne kot neutemeljen.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o predmetnem javnem naročilu, ki ga naročnik izvaja po postopku naročila male vrednosti skladno s 47. členom Zakona o javnem naročanju (Uradni list, št. 91/15 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3), je bilo 20. 11. 2025 objavljeno na Portalu javnih naročil pod št. objave JN009098/2025-SL1/01, s šestimi popravki.

Zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila je vlagatelj 11. 12. 2025 vložil zahtevek za revizijo, s katerim naročniku oziroma Državni revizijski komisiji predlaga, naj razveljavi celotno zadevno javno naročilo, podredno pa, da se razveljavijo določila dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (predvsem, ne pa izključno) v 1., 6., 9., 13. in 16. alineji

specifikacij, ter na drugih relevantnih mestih in se spremenijo tako, da bodo skladna z ZJN-3. Zahteva tudi povračilo stroškov postopka.

Vlagatelj zatrjuje, da naročnikove zahteve, ki jih je določil kot tehnične specifikacije aparata, lahko izpolni le en proizvajalec, tj. Qiagen QIAcuity, z aparatom model QIAcuity ONE. Kot sporne izpostavlja zahteve glede teže naprave, oblike in števila particij, obsega in količine vzorcev, izvedbe dPCR brez uporabe olja, časovne omejitve reakcij in ponovne analize plošč. Glede teže naprave zatrjuje, da je omejitev teže naprave določena arbitrarno in subjektivno, saj naj bi bila odvisna od nosilnosti laboratorijskega pulta, naročnik pa tehničnih podatkov za pult ni navedel. Po mnenju vlagatelja so laboratorijski pulti robustni, zaradi česar meni, da naročnik z zahtevo neutemeljeno omejuje konkurenco. Glede zahtevane oblike in števila particij, ki vnaprej določa točno kombinacijo particij ≥ 26.000 particij/komoro in obvezno uporabo 24 »well« in 8 »well« formatov, zatrjuje, da so specifični samo za navedenega proizvajalca, naročnik pa jih je subjektivno povzel kot tehnično specifikacijo. Glede obsega in količine vzorcev nadalje zatrjuje, da je naročnik na Portalu javnih naročil pojasnil, da je obseg vzorcev manj kot 50 na leto, analizirajo pa se posamično, ob največ 8 komorah, kljub temu pa naročnik vztraja pri nerazumni zahtevi po 70 ploščah (24 well + 8 well), ki pa ni utemeljena na realnem obsegu dela, kot ga je opredelil v tehničnih specifikacijah. V dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila je navedena količina reagentov za približno 10.500 reakcij dPCR, kar je nesorazmerno s količino 50 vzorcev (z razliko 10.450 reakcij). Glede uporabe olja vlagatelj zatrjuje, da izvedbo dPCR brez uporabe olja lahko izpolni le en ponudnik s točno določeno napravo, naročnik pa zahtevo utemeljuje z razlago, da ne želi pipetirati olja, kar bi lahko dosegel na način, da dopusti naprave, kjer ni neposrednega pipetiranja. Glede časovne omejitve reakcij na dve uri vlagatelj zatrjuje neutemeljenost zahteve, še posebej ob 50 vzorcih letno. Meni, da je naročnik z zahtevo omejil število ponudnikov na zgolj enega, ter izpostavi, da na potek vpliva veliko faktorjev, ki so odvisni od nastavitve aparata, števila sočasno detektiranih tarč, itd. Glede zahtevane ponovne analize plošč zatrjuje, da je digitalni PCR zaključen sistem, dodatno dodajanje PCR ciklov po zaključku poskusa pa lahko povzroča lažno pozitivne rezultate, povečuje se tudi število napak, zahteva pa ni skladna z mednarodnimi smernicami MIQE - Minimum Information for Publication of Quantitative Real-Time PCR Experiments (v nadaljevanju: MIQE), ki so standard dokazljivosti in ponovljivosti rezultatov v dPCR. Pri tem dodaja še, da v kolikor se zahteva glasi na ponovno analizo plošč rezultatov, je zadeva drugačna in sprejemljiva v MIQE smernicah.

Vlagatelj še zatrjuje (»Druge očitane kršitve«), da naročnik ni uporabil in dopustil možnosti enakovrednih rešitev, zaradi česar je kršil določbi četrtega in šestega odstavka 68. člena ZJN-3 v povezavi s 5. in 7. členom ZJN-3. Zatrjuje, da bi lahko namesto navajanja točnih podatkov oblikoval funkcionalne zahteve, npr. občutljivost, LoD in dinamični razpon. Dodaja še, da je aparat oziroma naprava, katere tehnične specifikacije je prelił v predmet javnega naročila, med najdražjimi na trgu.

Naročnik je z dokumentom »Odločitev« z dne 22. 12. 2025 vlagateljev zahtevke za revizijo zavrnil, zavrnil pa je tudi zahtevo za povračilo stroškov postopka. Najprej navaja, da iz preglednice, ki jo je zahtevku za revizijo predložil vlagatelj, izhaja, da ima vseh deset predstavljenih aparatov različne specifikacije, kar nakazuje na to, da imajo potencialni kupci aparatov različne potrebe. Dodaja pa, da je vlagatelj v primerjavo vključil le naprave za dPCR dveh proizvajalcev (Bio-Rad in QIAGEN), čeprav na trgu obstajajo še drugi proizvajalci (Thermo Fisher, Roche Diagnostic, Standard BioTools,...) Navaja, da zahteve in potrebe naročnika že po naravi stvari izločajo določene ponudnike, če so realne, dejanske in niso oblikovane z namenom izločanja določenih ponudnikov, ter ne pomenijo že same po sebi kršitev (pri tem se sklicuje na odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 081-082/2023 in 018-018/2024). Zatrjuje, da iz kataloga proizvajalca konkretnega pulta, na katerem bo postavljen predmetni aparat, izhaja, da je nosilnost pulta 120 kg. Zatrjuje, da upošteva obstoječo težo, ki jo že ima na pultu in težo aparata

predmetnega javnega naročila, ki pomeni obremenitev 110 kg, pušča še 10 kg manevrskega prostora za odlaganje morebitne potrebne opreme za rokovanje z aparatom. Tudi če bi naročnik dopustil aparat do 50 kg, kar je skrajna meja obremenitve pulta, bi lahko s tem posegel v varnost delovnega procesa. Glede oblike in števila particij zatrjuje, da vlagatelj ni izpolnil dokaznega bremena, saj zatrjuje zgolj, da zahtevi ustreza en aparat na trgu. Meni, da želi vlagatelj naročniku vsiliti drugačen način dela, dodaja, da na trgu obstaja več aparatov z več kot 26.000 particijami in jih tudi navaja. Dodatno pojasni še, da bo v posameznem testu največkrat testiral le en vzorec, z ustreznim številom dodatnih kontrol za uspešno izveden test in bo glede na zasnovo testa potreboval največ 8 testnih mest/komor na plošči/čipu. Naročnik pojasni, da je opravil analizo trga in ugotovil, da je sprejemljive rezultate dobil le pri izvedbi testa s 26.000 particij in 20 mikrolitrov vhodnega vzorca raztopine DNA, ki je možna le pri celotnem volumnu reakcij 40 mikrolitrov. Dodaja, da je preiskave sicer možno izvajati na drugih aparatih z drugačnim postopkom, vendar so tudi rezultati drugačni. Naročnik pojasnjuje, da za manj kot 50 vzorcev letno potrebuje 40 plošč (1 plošča z 8 luknjicami za testirani vzorec), kar zadošča za 40 vzorcev, za eventualne dodatne vzorce lahko uporabi plošče večjega formata in preostanek luknjic, pri ploščah s 24 luknjicami ostalih 16 luknjic uporabi za dodatna testiranja in validacije. Pojasni, da vlagatelj pri svojih očitkih zanemari dejstvo, da je potrebno opraviti še dokončne validacije poskusno opravljenih testov, kar pa terja določeno porabo plošč. Dalje navaja, da je pri navedbi količine v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila napaka, saj bi moralo namesto 10.450 reakcij pisati 1045 reakcij PCR na leto. Pojasni, da ima namen popraviti predračun, vendar napaka ne predstavlja kakršnekoli kršitve zakonodaje. Glede uporabe olja zatrjuje, da je na Portalu javnih naročil dopustil, da ponudniki ponudijo aparat, pri katerem ni potrebno pipetirati olja. Naročnik glede določitve časovne omejitve za izvajanje reakcij dPCR zatrjuje, da želi glede na naravo in organizacijo dela čim krajši čas od vzorca do rezultata, na kar pa poleg ostalih faktorjev vpliva tudi čas za izvedbo reakcij dPCR. Pojasnjuje, da je časovna komponenta celotne izvedbe testiranja vzorca eden pomembnih faktorjev za ustrezno obravnavo in vodenje zdravljenja preiskovanca, zato je za naročnikove potrebe še sprejemljiv aparat, ki preiskavo reakcijo dPCR opravi v roku dveh ur. Tudi v zvezi s ponovno analizo plošč, zatrjuje, da gre za zahtevo, ki omogoča pomoč pri validaciji testov, gre za dodatno funkcionalnost, ki omogoča uspešnejšo validacijo in dvig kakovosti končne storitve. Priporočila MIQE se nanašajo na navodila za pisanje člankov s področja dPCR in ne pravil in priporočil za nakupe aparatov za dPCR. Dodaja še, da se (v zvezi z drugimi očitanimi kršitvami) nikjer ne sklicuje na kakršnokoli znamko, ter zatrjuje, da je oblikoval funkcionalne zahteve skladno s petim odstavkom 68. člena ZJN-3. Zavrača tudi navedbe vlagatelja, da je aparat, ki ga izpostavlja vlagatelj najdražji in poudarja, da ima cilj kupiti aparat, s katerim bo ob uporabi ustreznega potrošnega materiala, tj. plošč/čipov z ustrežno kapaciteto particij ob možnem nanosu dovoljšnjega volumna vzorca DNA, uspešno detektiral tarčno DNA.

Naročnik je Državni revizijski komisiji dne 23. 12. 2025 odstopil dokumentacijo v zvezi s predmetnim javnim naročilom in dokumentacijo o predrevizijskem postopku.

Vlagatelj se je z vlogo »*Opredelitev do navedb naročnika*« z dne 29. 12. 2025 opredelil do naročnikovih navedb. Zatrjuje, da naročnik ni podaljšal roka za sprejemanje vprašanj, niti ni še odgovoril na vprašanja vlagatelja, ki jih je zastavil na Portalu javnih naročil 4. 12. 2025 ob 9.16. Izpostavlja, da je naročnik podal nove navedbe, ki so v tej fazi nedopustne. Vztraja, da tehnične specifikacije neupravičeno omejujejo konkurenco, glede odvratilne narave naročnikovih zahtev opozarja na prakso Državne revizijske komisije in se sklicuje na odločitev št. 018-015/2019-10. Zatrjuje, da naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo prvič navaja konkretne podatke o nosilnosti laboratorijskega pulta ter obstoječi obremenitvi, na katerih utemeljuje zahtevo po maksimalni teži aparata. Takšna navedba po mnenju vlagatelja predstavlja novo navedbo, tudi ob upoštevanju naročnikove nove navedbe pa obstaja manevrski prostor, ki ga naročnik zanemari. Vztraja, da je edini aparat s 26.000 particijami na luknjico s točno določenimi formati (24 in 8 luknjični format) aparat proizvajalca, ki ga naročnik preferira. Zatrjuje, da dokumentacija v zvezi z oddajo javnega

naročila nikjer ne določa začetnega volumna vzorca, načina razdeljevanja vzorcev in/ali validacijskega protokola. Naročnik šele v odločitvi o zahtevku za revizijo navaja razparceliranje vzorcev, obsežne validacije in dodatne ponovitve, naročnik pa z njimi ne more naknadno utemeljevati »zaprtih« tehničnih specifikacij. Pojasnjuje, da na trgu obstajajo aparati, ki omogočajo razdelitev vzorca na $16 \times 5 \mu\text{L}$ na posamezen čip, pri čemer se lahko v enem zagonu uporabi 3 čipe, vsak z lastnim PCR protokolom. Zatrjuje tudi, da naročnik strokovno napačno enači absolutno število particij na luknjico s kakovostjo rezultata. Dodaja, da sistem, ki ga ima sam - isti vzorec (npr. $40 \mu\text{L}$) razdeli na osem ločenih pozicij, kar pomeni skupno 136.000 particij na vzorec. Meni, da posplošeno zavračanje vseh alternativnih tehničnih rešitev brez testiranja konkretnih sistemov na trgu ni skladno z načelom enakopravne obravnave ponudnikov. Vlagatelj zatrjuje tudi, da naročnik utemeljuje zahtevano količino plošč z validacijami, ki pa niso opredeljene ne po obsegu ne po številu in niso bile del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, vključno z odgovori na Portalu javnih naročil. Potencialnim ponudnikom je tako prepuščeno, da ocenijo količino, tj. dejanske potrebe naročnika. Tovrstna nedorečenost zahtev v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila pomeni, da bo naročnik prejel med seboj povsem neprimerljive ponudbe. Zatrjuje, da na trgu obstajajo aparati, ki omogočajo izvedbo več analiz in validacij z manjšim številom potrošnih enot ter z večjo fleksibilnostjo, česar naročnik v svojih izračunih in utemeljitvah ne upošteva. Če bi naročnik upošteval načelo javnega naročanja o gospodarnosti, učinkovitosti in uspešnosti (4. člen ZJN-3), bi že iz stroškovnega vidika moral s spremembo (tehničnih) zahtev dopustiti tudi druge sisteme oziroma naprave. Vztraja, da je zahteva po izvedbi dPCR reakcije v največ dveh urah glede na obseg dela (manj kot 50 vzorcev letno) nesorazmerna. Vztraja, da dodajanje PCR ciklov po zaključeni reakciji ni standardna praksa v dPCR, ter ni skladna z MIQE smernicami glede interpretacije rezultatov.

Državna revizijska komisija je dne 12. 1. 2026 vlagatelja in naročnika pozvala na predložitev izpisov relevantnih delov dokazil v tujem jeziku, na katere sta se v vlogah sklicevala v zvezi z dokazovanjem navedb, skupaj z overjenimi prevodi v slovenski jezik.

Naročnik se je 13. 1. 2026 v vlogi »*Opredelitev do navedb vlagatelja v vlogi Opredelitev do navedb naročnika*« opredelil do vlagateljevih navedb. Zatrjuje, da je zahtevo po maksimalni teži aparata za digitalni PCR, ki je predmet tega javnega naročila, določil že v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, samo ta podatek pa je potreben za pripravo ponudbe zainteresiranih subjektov. Razlogov, zakaj je dovoljena maksimalna teža 40 kg, naročnik ni bil dolžan objavljati na Portalu javnih naročil. Zatrjuje, da tudi če res ni (več) drugega aparata na trgu, ki bi izpolnjeval zahtevo 26.000 particij, je ta še vedno utemeljena z objektivnimi razlogi. Prav tako pojasnjuje, da je razparceliranje vzorcev, validacije in ponovitve v odločitvi navedel le, da je vlagatelju pojasnil, zakaj je določil zahteve, kot jih je. Dodatno pojasnjuje razloge za postavitev navedene zahteve. Vlagatelj naročniku očita neopredeljen obseg količin plošč. Te navedbe ne držijo, saj je naročnik v predračunu določil količine, v odločitvi pa je že pojasnil, da se je pri količini reakcij pripetila napaka, ki jo bo popravil. Vztraja pri ostalih navedbah iz odločitve o zahtevku za revizijo.

Naročnik je Državni revizijski komisiji dne 15. 1. 2026 posredoval overjene prevode listin, s katerimi je Državna revizijska komisija dne 23. 1. 2026 seznanila vlagatelja in mu dala možnost, da se o predloženih listinah izjavi, vendar se vlagatelj do overjenih prevodov listin ni opredelil.

Vlagatelj se je 19. 1. 2026 z vlogo »*Odgovor na poziv DKOM z dne 12. 1. 2026 in opredelitev do navedb naročnika z dne 13. 1. 2026*« opredelil do naročnikovih navedb. Vztraja pri dosedanjih navedbah. Dodaja, da število particij ni bistvena funkcionalnost dPCR aparatov, naročnik je namerno zanemaril strokovno dejstvo, da je glede ustreznosti aparata pomembnih precej faktorjev, ki jih z namenom izključevanja konkurenčnih ponudb ni upošteval. Vztraja, da validacija v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni količinsko opredeljena, naročnik pa je preračun potrebnih količin materiala prevail na potencialne ponudnike. Glede naročnikovih

sklepanj, ki se nanašajo na particije zatrjuje, da je število particij na volumen in natančnost krepko v prid QX700 v primerjavi z QiaCutie. Z novo navedbo, da uporaba 48 particij na enkrat ni skladna z delovnim procesom dodatno izključuje ostale proizvajalce in ponudnike. Vztraja, da so napačne količine del predmetnega javnega naročila in predstavljajo kršitev javnonaročniške zakonodaje.

Vlagatelj je Državni revizijski komisiji dne 19. 1. 2026 posredoval overjene prevode listin. S prevodi je Državna revizijska komisija dne 23. 1. 2026 seznanila naročnika in mu dala možnost, da se o predloženih listinah izjavi, vendar se naročnik do njih ni opredelil.

Po pregledu dokumentacije o javnem naročilu ter preučitvi navedb vlagatelja in naročnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Med vlagateljem in naročnikom je spor glede vprašanja, ali je naročnik tehnične zahteve, ki jih je zapisal v dokumentu »*Specifikacije*«, ki je del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, določil v skladu z ZJN-3.

V skladu z alinejo b) 23. točke prvega odstavka 2. člena ZJN-3 pomenijo tehnične specifikacije v primeru javnih naročil blaga ali storitev specifikacijo v dokumentu, ki opredeljuje zahtevane značilnosti proizvoda ali storitve, kot so ravni kakovosti, okoljskih in podnebnih vplivov, zahteve v zvezi z oblikovanjem, prilagojenim vsem uporabnikom (vključno z dostopnostjo za invalide), ter ocenjevanje skladnosti, zahteve v zvezi z delovanjem, uporabo proizvoda, varnostjo ali dimenzijami, vključno z zahtevami v zvezi s proizvodom glede imena, pod katerim se prodaja, izrazoslovjem, simboli, preizkušanjem in preizkusnimi metodami, pakiranjem, označevanjem, uporabo znakov, navodili za uporabnike, proizvodnimi postopki in metodami na posamezni stopnji življenjske dobe blaga ali storitve, ter postopki ocenjevanja skladnosti. S tehničnimi specifikacijami naročnik opredeli zahtevane značilnosti (lastnosti) predmeta javnega naročila, ki naj bi izražale njegova pričakovanja glede namena, ki ga želi doseči z izvedbo javnega naročila. Tehnične specifikacije tako določajo zahtevane značilnosti gradnje, storitve ali blaga. Te značilnosti se lahko nanašajo tudi na točno določen postopek ali način proizvodnje ali zagotavljanja zahtevanih gradenj, blaga ali storitev ali na točno določen postopek za kakšno drugo stopnjo v njihovi življenjski dobi, tudi če takšni dejavniki fizično niso del njih, a pod pogojem, da so značilnosti povezane s predmetom javnega naročila ter sorazmerne z vrednostjo in cilji naročila (prvi odstavek 68. člena ZJN-3).

Naročnik določi tehnične specifikacije ob upoštevanju 68. člena ZJN-3, ki v četrtem odstavku določa, da morajo slednje vsem gospodarskim subjektom zagotavljati enak dostop do postopka javnega naročanja in neupravičeno ne smejo ovirati odpiranja javnih naročil konkurenci. Če tega ne upravičuje predmet javnega naročila, v skladu s šestim odstavkom 68. člena ZJN-3 v tehničnih specifikacijah ne smejo biti navedeni določena izdelava ali izvor ali določen postopek, značilen za proizvode ali storitve določenega gospodarskega subjekta, ali blagovne znamke, patenti, tipi ali določeno poreklo ali proizvodnja, ki dajejo prednost nekaterim podjetjem ali proizvodom ali jih izločajo. Take navedbe so izjemoma dovoljene, če sicer ni mogoče dovolj natančno in razumljivo opisati predmeta naročila, vsebovati pa morajo tudi besedi »ali enakovredni«. Naročnik je pri opisovanju predmeta javnega naročila omejen tudi s temeljnimi načeli javnega naročanja, pri čemer mora tehnične specifikacije določiti na način, ki zagotavlja konkurenco med ponudniki in njihovo enakopravno obravnavo (5. in 7. člen ZJN-3), hkrati pa mora zahteve določiti v obsegu, ki je potreben in sorazmeren z naravo, vsebino, namenom in obsegom predmeta naročila (8. člen ZJN-3).

Iz navedenih določb izhaja, da pravila javnega naročanja določajo, kako naj naročnik nabavi blago, ne določajo pa, kaj naj naročnik nabavi in torej ne določajo, katero blago sme nabaviti. ZJN-3 zato tudi ne določa, katere konkretne lastnosti mora imeti blago, ki ga naročnik naroča.

Glede na ZJN-3 je naročnik pri ugotavljanju svojih potreb in pri postavljanju tehničnih specifikacij načeloma samostojen, kar pomeni, da tehnične zahteve določi ob upoštevanju lastnih potreb in pričakovanj glede na predmet javnega naročila, vendar pa ne sme postavljati zahtev, ki niso objektivno opravičljive in bi lahko dajale neupravičeno prednost določenim ponudnikom ali bi jim neupravičeno onemogočale udeležbo v postopku oddaje javnega naročila. Naročniki so v postopkih oddaje javnih naročil upravičeni postavljati zahteve, ki imajo za posledico omejevanje kroga potencialnih ponudnikov za izvedbo javnega naročila oziroma njihovo razlikovanje. Takšno omejevanje potencialnih ponudnikov pa je dopustno le iz razlogov, ki so za javno naročilo bistveni ter so z njim povezani in sorazmerni, oziroma le na podlagi vsebinsko objektivno utemeljenih okoliščin.

Predmet javnega naročila je aparat, ki se bo uporabljal za pomnoževanje in določanje absolutnih količin ciljne DNA/RNA v vzorcu s pomočjo digitalne verižne reakcije s polimerazo (digitalni PCR, dPCR) ter za analizo rezultatov po opravljenem dPCR.

Vlagatelj zatrjuje, da so tehnične specifikacije določene na način, da jih lahko izpolni le en aparat oziroma proizvajalec. Državna revizijska komisija je zato v nadaljevanju obravnavala posamezne zahteve, ki jih je vlagatelj v zahtevku za revizijo izpostavil kot sporne.

1. Teža aparata

Vlagatelj zatrjuje, da je omejitev teže naprave določena arbitrarno in subjektivno, naročnik pa tehničnih podatkov pulta ni navedel.

Državna revizijska komisija z vpogledom v dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila ugotavlja, da je naročnik v dokumentu »*Specifikacije*« v poglavju »*Specifikacije aparata*« določil: »*Aparat bo stal na pultu, teža aparata naj ne presega 40 kg.*«

Državna revizijska komisija je že večkrat pojasnila (npr. odločitve v zadevah št. 018-061/2016, 018-009/2017, 018-110/2018), da je zahtevek za revizijo namenjen zatrjevanju kršitev, ki naj bi jih v postopku oddaje javnega naročila domnevno storil naročnik, v ta namen pa ZPVPJN od vlagatelja zahteva aktivno vlogo pri navajanju dejstev ter predlaganju dokazov. Ker so v ZPVPJN taksativno našteje zgolj obvezne sestavine zahtevka za revizijo, je potrebno zahteve v zvezi z zatrjevanjem kršitev in dejstev ter v zvezi z dokazovanjem le-teh poiskati v Zakonu o pravdnem postopku (Uradni list RS, št. 26/1999 s sprem.; v nadaljevanju: ZPP), katerega določbe se na podlagi 13. člena ZPVPJN uporabljajo v predrevizijskem, revizijskem in pritožbenem postopku glede vprašanj, ki jih ZPVPJN ne ureja. ZPP v 7. členu ureja razpravno načelo, ki od strank zahteva, da navedejo vsa dejstva, na katera opirajo svoje zahtevke, in predlagajo dokaze, s katerimi se ta dejstva dokazujejo. Dolžnost navesti dejstva in predlagati dokaze, na katera opirajo svoje zahtevke ali s katerimi izpodbijajo navedbe ter dokaze nasprotnika, je strankam naložena tudi v 212. členu ZPP. Iz navedenih določb ZPP izhaja t. i. trditveno-dokazno breme, ki pomeni dolžnost tožnika, da jasno, določno in konkretno navede dejstva, na katera opira tožbeni zahtevek (trditveno breme) in zanje predlaga dokaze, ki naj resničnost zatrjevanih dejstev potrdijo (dokazno breme). Da bi torej vlagatelj z zahtevkom za revizijo uspel, mora kršitev zatrjevati tako, da jasno, določno in konkretizirano navede vsa dejstva, ki kažejo na določeno nezakonitost, ter predlagati dokaze, ki bodo ta dejstva dokazala. Povedano drugače, vlagateljeva dolžnost je, da v zahtevku za revizijo najprej določno navede pravno pomembna dejstva (trditveno breme) in predlaga dokaze z namenom, da ta dejstva potrdijo (dokazno breme).

Ob upoštevanju predstavljenih zakonskih določb, je torej trditveno-dokazno breme najprej na vlagatelju, na naročnika pa se prenese (še)le, ko in če vlagatelj v zahtevku za revizijo navede in dokaže dejstva, ki kažejo na nezakonitost naročnikovega ravnanja.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj v zahtevku za revizijo ne zatrjuje, da zaradi domnevno manjkajočih tehničnih podatkov laboratorijskega pulta ni mogel oddati ponudbe ali da bi bili ti podatki potrebni za pripravo dopustne ponudbe. Vlagatelj zgolj navaja, da naročnik ni navedel tehničnih podatkov pulta, zaradi česar po njegovem mnenju zahteva glede največje dovoljene teže aparata temelji na arbitrarni in subjektivni presoji naročnika. V zvezi s tem Državna revizijska komisija ugotavlja, da dejstvo, da naročnik ni podal tehničnih podatkov laboratorijskega pulta, samo po sebi ne pomeni kršitve, saj ti podatki niso relevantni za oddajo ponudbe. Namen naročnika pri podajanju informacij v postopku oddaje javnega naročila ni utemeljevanje ali dokazovanje razlogov za postavljene tehnične zahteve, temveč zagotovitev jasnih in določenih zahtev, ki jih morajo izpolniti ponudniki (prim. četrti odstavek 61. člena ZJN-3).

Vlagateljeve navedbe, iz katerih izhaja, da so laboratorijski pulti praviloma robustni in da naj bi bila zato zahteva glede teže aparata arbitrarna, pa ostajajo na ravni pavšalnega zatrjevanja in ne vsebujejo konkretnih dejstev ali dokazov, iz katerih bi bilo mogoče sklepati, da zahteva neupravičeno omejuje konkurenco ali da ni objektivno povezana s predmetom naročila.

Glede na navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj trditvenemu (še manj pa dokaznemu) bremenu ni zadostil, kar posledično pomeni, da od naročnika v nadaljevanju ni mogoče zahtevati, da v postopku pravnega varstva razloge za določitev izpodbijane tehnične zahteve upraviči (zatrjuje in dokaže).

2. Oblika in število particij

Vlagatelj nadalje zatrjuje, da je zahtevana oblika in število particij, ki vnaprej določa točno kombinacijo particij ≥ 26.000 particij/komoro in obvezno uporabo 24 »well« in 8 »well« formatov specifična samo za enega proizvajalca, pri tem se sklicuje na tabelo, ki primerja specifikacije različnih aparatov in na vpogled v spletno stran domnevno preferiranega proizvajalca.

Naročnik zatrjuje, da vlagatelj ni izpolnil dokaznega bremena, saj zatrjuje zgolj, da zahtevi ustreza en aparat na trgu, kar ne predstavlja dejstva ali dokaza ali kakršnekoli kršitve. Obširno pojasnjuje, zakaj potrebuje takšno kombinacijo, do katere je prišel po opravljeni raziskavi trga.

Iz vpogleda v dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila izhaja, da je naročnik v dokumentu »Specifikacije« določil zahtevo: *»Aparat mora podpirati uporabo plošč z vsaj 26.000 particijami na luknjico, v formatu s 24 luknjicami in 8 luknjicami. Volumen reakcij dPCR je lahko največ 40 mikrolitrov.«*

Državna revizijska komisija je že večkrat zapisala, da načela zagotavljanja konkurence med ponudniki ni mogoče interpretirati v smislu zahteve po vzpostavljanju konkurenčnosti tudi na tistih področjih oz. v tistih primerih, ko te iz upravičenih razlogov ni mogoče doseči (odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-127/2020, 018-020/2019, 018-102/2022, 018-124/2023). Prav tako tudi načela enakopravnosti v pravu javnih naročil ni mogoče razumeti kot absolutne kategorije. Enakopravnost namreč ne pomeni, da mora naročnik vsem potencialnim ponudnikom omogočiti enak položaj v postopku oddaje javnega naročila. Nasprotno, pravo praviloma ne sme neposredno vplivati na razmerja na trgu z ukrepi, ki bi povzročali ekonomsko ali dejansko enakost. Zaradi različnih ekonomskih, tehničnih, kadrovskih in tudi naravnih danosti je dejanski položaj ponudnikov in njihovih ponudb različen, prednosti, ki jih te dajejo, pa je dovoljeno in

pogosto celo gospodarno upoštevati. Zato zgolj dejstvo, da naročnik z določeno zahtevo razlikuje ponudnike, še ne pomeni, da je takšna zahteva že sama po sebi diskriminatorna. V naravi same zahteve je, da ponudnike razvršča na tiste, ki določeno zahtevo izpolnjujejo ter na tiste, ki te zahteve ne izpolnjujejo in posledično ne morejo sodelovati v postopku oddaje javnega naročila. Naročniki so zato v postopkih oddaje javnih naročil upravičeni postavljati zahteve, ki imajo za posledico razlikovanje ponudnikov, vendar le iz razlogov, ki so neposredno povezani s predmetom javnega naročila in so objektivno opravičljivi. Ni pa dopustno razlikovanje ponudnikov glede na kriterije, ki niso objektivno opravičljivi in pomenijo zlasti krajevno, predmetno ali osebno diskriminacijo, s čimer je določen gospodarski subjekt bodisi postavljen v bistveno slabši položaj bodisi je privilegirani, ne da bi za to obstajali utemeljeni razlogi.

Takšno stališče izhaja tudi iz sodb Sodišča EU, npr. iz zadeve C-513/99 Concordia Bus Finland Oy Ab, v okviru katere je generalni pravobranilec v svojem stališču pojasnil, da naročniku načeloma ni mogoče preprečiti zahteve po takšni storitvi, ki bi vsebovala zanj najbolj primerne tehnične specifikacije, razen če te ne bi bile postavljene iz objektivno opravičljivih razlogov. Če bi naročniku naložili prilagoditev zahtev zmožnostim potencialnih ponudnikov, to ne bi imelo za posledico le znižanja naročnikovih zahtev, marveč bi pomenilo tudi poseganje v naročnikovo avtonomno pravico do njihovega samostojnega oblikovanja. Poleg tega bi naročnikov umik sporne zahteve iz razpisne dokumentacije iz razloga, ker je eden izmed ponudnikov ne more izpolniti, neupravičeno postavil v slabši položaj tistega ponudnika, ki takšno naročnikovo zahtevo lahko izpolni, zato samo dejstvo, da zahtevo iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila izpolnjuje le določen ponudnik, še ne pomeni kršitve načela enakopravnosti (navedeno stališče je v sodbi C-513/99 sprejelo tudi Sodišče EU v odstavkih 82–85).

Navedeno pomeni, da ZJN-3 naročniku ne prepoveduje določitev tehničnih zahtev, s katerimi se omejuje konkurenca, temveč mu prepoveduje zgolj določitev takšnih tehničnih zahtev, s katerimi se neupravičeno omejuje konkurenca. Drugače povedano to pomeni, da naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila lahko določi tudi tehnične zahteve, ki jih lahko izpolni samo en ponudnik ali omejeno število ponudnikov, vendar pa mora biti razlikovanje med ponudniki, ki lahko ponudijo aparat z zahtevanimi tehničnimi specifikacijami, in ponudniki, ki takšnega aparata ne morejo ponuditi, neposredno povezano s predmetom javnega naročila in objektivno opravičljivo.

Upoštevaje navedeno in navedbe vlagatelja, da naročnikovo zahtevo izpolnjuje le en proizvajalec, Državna revizijska komisija, ne da bi se spuščala v presojo, ali zahtevo oz. njihovo kombinacijo res izpolnjuje le en proizvajalec, pojasnjuje, da dejstvo, da določeno tehnično zahtevo ali njihovo kombinacijo izpolnjuje le točno določen proizvod/aparat, še ne omogoča tudi že zaključka o naročnikovi kršitvi določb ZJN-3 pri oblikovanju spornih tehničnih zahtev, kot zatrjuje vlagatelj. Naročnik je upravičen določiti tudi takšne tehnične specifikacije, ki jih izpolnjuje zgolj aparat enega proizvajalca, če za določitev takšnih zahtev obstajajo objektivno opravičljivi razlogi, povezani s predmetom javnega naročila. Zgolj okoliščina, da je neka zahteva določena na način, da jo izpolnjuje le en proizvajalec oziroma ožji krog ponudnikov, kot obrazloženo, sama po sebi še ne pomeni, da je naročnik zahtevo oblikoval v nasprotju s 68. členom ZJN-3 in temeljnimi načeli javnega naročanja.

Vlagatelj v obravnavanem primeru zatrjuje zgolj, da zahtevo izpolnjuje le en proizvajalec. Pri tem pa ne navaja drugih dejstev in okoliščin zakaj naj bi bila zahteva naročnika, da mora aparat podpirati uporabo plošč z vsaj 26.000 particijami na luknjico, v formatu s 24 luknjicami in 8 luknjicami, nezakonita. Državna revizijska komisija je v predmetni obrazložitvi že izpostavila (gl. zgoraj navedeno pravno podlago prvega odstavka 7. člena ter 212. člena ZPP, v povezavi s 13. členom ZPVPJ), da je zahtevke za revizijo namenjen zatrevanju kršitev, ki naj bi jih v postopku oddaje javnega naročila domnevno storil naročnik, v ta namen pa ZPVPJN od vlagatelja, skladno s 5. in 6. točko prvega odstavka 15. člena, zahteva aktivno vlogo pri navajanju očitanih kršitev,

pravno relevantnih dejstev ter predlaganju dokazov, s katerimi se dokazujejo očitane kršitve. Ker v konkretnem primeru torej vlagatelj trditvenega bremena ni izpolnil, saj ni jasno ter določno navedel in konkretiziral nobenih pravno relevantnih dejstev, tudi ni mogoče sprejeti zaključka, da je obravnavano zahtevo naročnik določil v nasprotju s temeljnimi načeli in ZJN-3. V posledici navedenega Državna revizijska komisija – ob upoštevanju neizpolnjenega trditvenega, posledično pa tudi dokaznega bremena vlagatelja – morebitnih kršitev naročnika v zvezi z zakonitostjo zahtevane oblike in števila particij ni mogla ugotoviti.

Državna revizijska komisija v nadaljevanju ni obravnavala vlagateljevih navedb iz nadaljnjih vlog glede zahtevanega števila particij in 24 ter 8 luknjičnih plošč, saj je vlagatelj te navedbe prvič podal šele v vlogah »*Opredelitev do navedb naročnika*« z dne 29. 12. 2025 in »*Odgovor na poziv DKOM z dne 12. 1. 2026 in opredelitev do navedb naročnika z dne 13. 1. 2026*« z dne 19. 1. 2026, s katerima se je opredelil do navedb naročnika iz odločitve o zavrnitvi zahtevka za revizijo in pripravljalne vloge naročnika. Skladno s šestim odstavkom 29. člena ZPVPJN, se vlagatelj lahko v treh delovnih dneh od prejema odločitve iz prve ali druge alineje prvega odstavka 28. člena tega zakona opredeli do navedb naročnika v tej odločitvi, vendar ne sme navajati novih kršitev, dejstev in predlagati novih dokazov, razen če dokaže, da jih brez svoje krivde ni mogel navesti ali predložiti v predrevizijskem postopku. Ker vlagatelj v navedenih vlogah z dne 29. 12. 2025 in 19. 1. 2026 ni pojasnil in še manj dokazal, zakaj navedb v zvezi s sporno zahtevo, ki določa vsaj 26.000 particij in 24 ter 8 luknjične plošče brez svoje krivde ni mogel navesti že predrevizijskem postopku, so te navedbe v skladu s šestim odstavkom 29. člena ZPVPJN prepozne, zato jih Državna revizijska komisija pri sprejemu odločitve v dani zadevi ni upoštevala.

3. Obseg in količina vzorcev

Vlagatelj zatrjuje, da zahteva po 70 ploščah (24 well + 8 well) ni utemeljena na realnem obsegu dela naročnika. Nesorazmerna pa je po njegovem mnenju tudi količina reagentov za približno 10.500 reakcij dPCR, ki po izračunu vlagatelja pomeni odpadka za 950 testov.

Državna revizijska komisija je vpogledala v dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, in sicer »*Predračun*« v okviru katerega je pod zaporedno št. 2 naročnik določil postavko »*Plošča za detekcijo vsaj 26.000 particij na luknjico, v formatu s 24 luknjicami, z največjim volumnom reakcij dPCR 40 mikrolitrov*«, v stolpcu »*Količina na leto*« pa je določil 30, pod zaporedno št. 3 je določil postavko »*Plošča za detekcijo vsaj 26.000 particij na luknjico, v formatu z 8 luknjicami, z največjim volumnom reakcij dPCR 40 mikrolitrov*« ter količino 40, pod zaporedno št. 4 je določil še »*Ustrezna osnovna zmes (Master mix) za izvedbo reakcij dPCR – ustrezna količina za približno 10.500 reakcij dPCR, pakiranje 1 mL*« in količino 11.

Vlagatelj sicer kot sporno izpostavlja tako količino plošč kot tudi količino reakcij, vendar iz njegovih navedb ne izhaja zatrjevanje konkretne kršitve naročnika, niti iz njih ni razvidno, kako naj bi obravnavana zahteva vplivala na vlagateljev pravni položaj. Vlagatelj namreč ne zatrjuje, da zaradi zahtevane količine testov in reagentov ne bi mogel oddati ponudbe, prav tako ne navaja, da bi mu bila oddaja ponudbe zaradi navedenih zahtev otežena ali onemogočena. Vlagatelj zgolj pavšalno zatrjuje domnevno nesorazmernost zahtevanega števila plošč in reagentov, pri čemer ne pojasni, zakaj naj bi zahtevani obseg presegal objektivne potrebe naročnika. S tem v zvezi se tudi v predračunu pomotno navedena količina reagentov za približno 10.500 reakcij dPCR, kar je zatrjevano nesorazmerno s količino 50 vzorcev (z razliko 10.450 reakcij), izkaže za pravno nerelevantna v obravnavani zadevi.

Kot je Državna revizijska komisija v predmetni obrazložitvi že navedla, je skladno s prvim odstavkom 7. člena in 212. členom ZPP, v povezavi s 13. členom ZPVPJN, trditveno in dokazno breme na vlagatelju, ki mora zatrjevano kršitev utemeljiti tako, da jasno, določno in konkretizirano

navede vsa pravno relevantna dejstva, ki kažejo na določeno nezakonitost ravnanja naročnika, ter predlaga dokaze, s katerimi ta dejstva izkazuje. Ker v konkretnem primeru vlagatelj ni navedel oz. izkazal nobenih pravno relevantnih dejstev, na podlagi katerih bi bilo mogoče sprejeti zaključek, da je naročnik kršil katerokoli določbo ZJN-3, ni izpolnil trditvenega bremena.

Vlagatelj sicer v nadaljnjih vlogah zatrjuje, da naročnik prepušča, da ponudniki ocenijo količino tj. dejanske potrebe naročnika. Meni, da tovrstna nedorečenost zahtev v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila pomeni, da bo naročnik prejel med seboj povsem neprimerljive ponudbe. Zatrjuje, da na trgu obstajajo aparati, ki omogočajo izvedbo več analiz in validacij z manjšim številom potrošnih enot ter z večjo fleksibilnostjo, česar naročnik v svojih izračunih in utemeljitvah ne upošteva. Vendar gre ugotoviti, da so to nova dejstva, ki jih vlagatelj konkretizirano navaja šele v vlogi »*Opredelitev do navedb naročnika*« z dne 29. 12. 2025, pri tem pa ni pojasnil in še manj dokazal, zakaj navedb v zvezi s sporno zahtevo, ki ni dorečena, brez svoje krivde ni mogel navesti že predrevizijskem postopku, zaradi česar so te navedbe v skladu s šestim odstavkom 29. člena ZPVPJN prepozne, zato jih Državna revizijska komisija pri sprejemu odločitve v dani zadevi že iz tega razloga ni upoštevala.

4. Uporaba olja

Vlagatelj zatrjuje, da bi moral naročnik dopustiti vse naprave oziroma aparate, kjer ni neposrednega pipetiranja. V kolikor različni aparati oziroma naprave izpolnjujejo funkcionalne zahteve, bi po mnenju vlagatelja moral naročnik takšno funkcionalnost dopustiti.

Naročnik zatrjuje, da je na Portalu javnih naročil dopustil, da ponudniki ponudijo aparat, pri katerem ni potrebno pipetirati olja.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila v dokumentu »*Specifikacije*« določil zahtevo: »*Postopki za izvedbo dPCR morajo potekati brez uporabe olja.*«

Nadalje je iz vpogleda na Portal javnih naročil razvidno, da je naročnik v okviru vprašanj, odgovorov in pojasnil v objavi z dne 3. 12. 2025 ob 14.34 objavil: »*Postopki za izvedbo dPCR morajo potekati brez uporabe olja.- VPRAŠANJE: Ali pravilno sklepamo, da iščete aparat, ki je predvsem chip/cartridge-based, in vam takega lahko ponudimo? Torej ne želite rokovati z oljem (ga pipetirati in parcelirati zaradi visokoznosti) ali so kakšni drugi zadržki? Glede na spodnjo specifikacijo nas zanima, če pravilno sklepamo, da si želite aparat, ki vam omogoča minimalno ročnega dela (in se zato želite izogniti olju kot matrici), če pa vam ponudimo aparat, kjer z oljem ne boste pipetirali in sloni na čipih, je vredu?*

ODGOVOR: Da.«

Skladno z zadnjo povedjo prvega odstavka 67. člena ZJN-3, se kot del te dokumentacije štejejo tudi informacije, ki jih posreduje naročnik gospodarskim subjektom, sodelujočim v postopku javnega naročanja. Iz citiranega odgovora izhaja, da je naročnik z odgovorom na Portalu javnih naročil obravnavano zahtevo (že pred vložitvijo zahtevka za revizijo) spremenil in uporabo olja dopustil, če ni potrebno pipetiranje.

V kolikor gre vlagateljeve navedbe razumeti, da zatrjuje kršitev naročnika, ki se nanaša na prepoved uporabe olja, Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila v delu, ki se nanaša na uporabo olja, spremenil. Vsebinska presoja očitka o prepovedi uporabe olja v tem revizijskem postopku tako ni več potrebna, saj odločitev Državne revizijske komisije ne bi mogla (več) vplivati oz. izboljšati vlagateljevega pravnega položaja v postopku oddaje javnega naročila.

V kolikor pa bi šlo vlagateljeve navedbe razumeti na način, da zatrjuje kakšno drugo kršitev, ki se nanaša na neposredno pipetiranje ali kakšno drugo funkcionalnost, pa Državna revizijska komisija ugotavlja, da morebitnih drugih zahtev in razlogov za nezakonitost spremenjenih tehničnih specifikacij vlagatelj argumentirano ni podal. Posledično Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj tudi v tem delu ni izpolnil trditvenega bremena in navedel ustrezne dejstvene podlage na podlagi katere bi bilo mogoče sprejeti zaključke o kakršnikoli naročnikovi kršitvi določb ZJN-3.

5. Končanje reakcij v dveh urah

Vlagatelj zatrjuje, da je časovna omejitev končanja reakcij na dve uri neutemeljena in nesorazmerna. Iz priloženih tabel na katere se sklicuje vlagatelj izhaja, da na trgu obstajajo tudi aparati, ki rezultat omogočajo v dveh urah in pol.

Naročnik glede določene časovne omejitve za izvajanje reakcij dPCR zatrjuje, da želi glede na naravo in organizacijo dela čim krajši čas od vzorca do rezultata, na kar pa poleg ostalih faktorjev vpliva tudi čas za izvedbo reakcij dPCR. Pojasni, da se bodo zaradi potreb naročnika testi izvajali posamično, da priprava biološkega vzorca že pred izvedbo dPCR zahteva več korakov, ki že terjajo več ur, krajši čas izvedbe reakcij dPCR tako naročniku omogoča, da rezultate analizira in zaključi že isti dan. Od rezultata testa je odvisno kako nadaljuje delo oziroma testiranje posameznega vzorca po zastavljenem algoritmu, kar lahko pomeni še dodatni dan do končnih rezultatov, od končnih rezultatov pa je odvisna nadaljnja hitra obravnava preiskovancev. Časovna komponenta celotne izvedbe testiranja vzorca je eden pomembnih faktorjev za ustrezno obravnavo in vodenje zdravljenja preiskovanca, zato je za naročnikove potrebe še sprejemljiv aparat, ki preiskavo reakcije dPCR opravi v roku dveh ur.

Iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila izhaja, da je naročnik v dokumentu »Specifikacije« določil zahtevo: *»Aparat mora omogočati izvajanje reakcij dPCR končanih v roku dveh ur.«*

Iz vlagateljevih navedb izhaja, da naročnik nima objektivnih razlogov za omejevanje časa reakcij na zgolj dve uri, neutemeljenost zahteve zatrjuje z navedbo zgolj 50 testov na leto in drugih dejavnikov, ki vplivajo na čas obdelave vzorcev. Vendar navedenemu, kot bo pojasnjeno v nadaljevanju, ni mogoče slediti.

Naročnik je v zvezi z zahtevo, ki določa časovno omejitev končanja reakcij v roku dveh ur, pojasnil, da se testi zaradi potreb naročnika izvajajo posamično in sproti, brez zbiranja vzorcev, čas od prejema vzorca do rezultata pa je bistven, saj priprava biološkega vzorca že sama po sebi vključuje več zaporednih korakov, ki trajajo več ur. Vlagateljeve navedbe tako temeljijo na napačni predpostavki, da se testi opravljajo 1x tedensko (50 letno, cca 1 test na teden), naročnik namreč pojasni, da v kolikor bi teste izvajal na način, kot zatrjuje vlagatelj, bi vsak teden predstavljal nepotrebno izgubo časa, ki je pomembna za obravnavo preiskovancev. Teste tako izvaja sproti, kar lahko predstavlja tudi več testov tedensko. Pojasnjuje tudi, da mu krajši čas reakcije dPCR omogoča, da rezultate analizira in testiranje zaključi še isti dan ter po zastavljenem algoritmu nadaljuje z nadaljnjimi postopki, ki bi ob daljšem trajanju reakcije lahko pomenili dodaten dan do končnih rezultatov, kar vpliva tudi na čas priprave končnega poročila in nadaljnjo obravnavo preiskovancev. Ob tem je naročnik pojasnil, da v laboratoriju hkrati izvaja številne druge preiskave, pri čemer je obseg dela težko predvidljiv, zato je ravno trajanje posameznih preiskav eden ključnih dejavnikov organizacije dela. Vlagatelj pa drugih dejavnikov, ki bi vplivali na čas analize ne konkretizira. V luči navedenega Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik ustrezno pojasnil, da je časovna komponenta celotne izvedbe testa oziroma testiranja vzorca,

vključno s časom, potrebnim za zaključek dPCR reakcij, eden od pomembnih dejavnikov pri organizaciji dela ter hkrati pomemben dejavnik za doseg cilja, zaradi katerega naroča predmetni aparat, tj. zagotavljanje pravočasne in ustrezne obravnave preiskovanca ter učinkovitega vodenja njegovega zdravljenja. Ob upoštevanju navadnega Državna revizijska komisija navedene razloge naročnika ocenjuje kot prepričljive in objektivno utemeljene za določitev časovne omejitve pri končanju reakcij na dve uri, saj bi v nasprotnem primeru lahko prišlo do zavlačevanja obravnave testov in preiskovancev, nesporno pa je zagotavljanje čim hitrejših in učinkovitejših obravnav pacientov v interesu naročnika in tudi širšega javnega interesa. Nenazadnje pa je organizacija dela in s tem potreben čas stvar naročnikovega internega delovnega procesa, ki je tudi odgovoren za ustrezno in učinkovito izvajanje svoje dejavnosti. Upošteva navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik uspel utemeljiti razloge za določitev obravnavane zahteve, zaradi česar mu ni mogoče očitati kršitve določb ZJN-3.

6. Ponovna analiza plošč

Vlagatelj prav tako kot sporno izpostavlja zahtevo ponovne analize plošč.

Naročnik je v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila v dokumentu »Specifikacije« določil: *»Aparat/programska oprema mora omogočiti ponovno analizo plošč ob naknadnem dodajanju ciklov dPCR.«*

Državna revizijska komisija je v predmetni obrazložitvi že navedla, da pravila javnega naročanja določajo, kako naj naročnik nabavi blago oz. naroči storitve, ne določajo pa, katero blago sme nabaviti oz. katere storitve sme naročiti, kakor tudi ne, katere konkretne lastnosti morajo imeti blago oz. storitve, ki jih naroča naročnik. Na podlagi navedenega gre ugotoviti, da je naročnik pri ugotavljanju potreb in oblikovanju tehničnih specifikacij načeloma samostojen oz. avtonomen, kar pomeni, da tehnične zahteve določi ob upoštevanju lastnih potreb ter pričakovanj glede na predmet javnega naročila. ZJN-3 v določanje in oblikovanje potreb naročnika, na podlagi katerih ta oblikuje predmet javnega naročila tako ne posega (prim. npr. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-120/2018, 018-062/2019, 018-111/2021). Potrebe javnih naročnikov so namreč vezane na izvajanje njihovih funkcij, ki so jim bile poverjene s predpisi, ki urejajo njihovo ustanovitev, organizacijo ter obseg izvrševanja poverjenih jim dejavnosti in/ali njihovega poslovanja. Identifikacija in oblikovanje potreb naročnika je tako že po naravi stvari vezana na odgovornost za pravilno in zakonito poslovanje oz. izvrševanje nalog, zaradi katerih je ustanovljen in je kot taka stvar naročnikovih poslovnih odločitev (in ni v domeni (potencialnih) ponudnikov). Kljub navedenemu avtonomija naročnika pri oblikovanju tehničnih specifikacij ni neomejena. Kot izhaja iz predhodno navedenega, naročnik ne sme postavljati zahtev, ki niso objektivno opravičljive in bi lahko določenim ponudnikom bodisi dajale neupravičeno prednost bodisi bi jim onemogočale udeležbo v postopku javnega naročanja.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da iz vlagateljevih navedb v zvezi z zahtevo ponovne analize plošč ne izhaja zatrjevanje konkretne kršitve naročnika določb ZJN-3, pač pa nasprotovanje strokovni zahtevi in s tem povezanim načinom dela naročnika. V zvezi z vlagateljevimi navedbami o domnevni strokovni neustreznosti zahteve po ponovni analizi plošč Državna revizijska komisija poudarja, da vlagatelj ni v položaju, da bi naročniku narekoval način dela, organizacijo izvajanja dejavnosti ali izbiro konkretnih strokovnih rešitev, zato tudi ne more namesto naročnika podajati strokovne presoje o tem, kateri postopki in metodološki pristopi so zanj primerni. Identifikacija potreb ter oblikovanje tehničnih zahtev predmeta javnega naročila sta – ob upoštevanju naročnikovih lastnih procesov in odgovornosti za kakovost izvajanja dejavnosti – izključno v domeni naročnika in ne potencialnih ponudnikov (oziroma vlagatelja). Naročnik tako ni dolžan kot ustreznega sprejeti vsakega aparata ali vsake rešitve, ki sicer omogoča izvajanje digitalne verižne reakcije s polimerazo (dPCR) in analizo rezultatov, temveč ima pravico, da v

tehničnih specifikacijah določi tudi dodatne, strokovno utemeljene zahteve, ki po njegovi strokovni presoji najboljše podpirajo procese njegovega poslovanja in zagotavljajo zahtevano raven zanesljivosti, nadzora ter kakovosti rezultatov. Dejstvo, da se vlagatelj s takšno strokovno presojo ne strinja oziroma jo ocenjuje kot neskladno z določenimi smernicami, ki same po sebi niso pravno zavezujoče, ne pomeni kršitve določb ZJN-3, temveč zgolj izraža vlagateljevo nestrinjanje s strokovno izbiro naročnika, kar pa ni predmet revizijskega postopka. Posledično Državna revizijska komisija vlagateljeve navedbe v delu, ki se nanašajo na zahtevo ponovne analize plošč zavrača kot neutemeljene.

7. Druge očitane kršitve

Vlagatelj v zahtevku za revizijo zatrjuje tudi »*druge očitane kršitve*«, iz navedb gre razumeti, da zatrjuje kršitev določb četrtega in šestega odstavka 68. člena ZJN-3 v povezavi s 5. členom ZJN-3 (načelo zagotavljanja konkurence med ponudniki) in 7. členom ZJN-3 (načelo enakopravne obravnave ponudnikov), ker naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, ni navedel da dopušča tudi enakovredne rešitve. Zatrjuje, da bi lahko naročnik namesto povzemanja podatkov točno določenega aparata oblikoval funkcionalne zahteve. Opozarja tudi na povečevanje stroškov, ki so posledica zahtev naročnika.

V zvezi z navedbami, ki se nanašajo na »*druge očitane kršitve*« Državna revizijska komisija ugotavlja, da so le te pavšalne, saj jih vlagatelj ne konkretizira, ne pojasni namreč v okviru katerih drugih zahtev je naročnik določil izdelavo ali izvor ali določen postopek, značilen za proizvode ali storitve določenega gospodarskega subjekta, ali blagovne znamke, patent, tip ali določeno poreklo ali proizvodnjo, ki daje prednost nekaterim podjetjem ali proizvodom ali jih izloča, pa pri teh ni dopustil enakovredne rešitve. Niti ne konkretizira katere zahteve naj bi naročnik oblikoval kot funkcionalne zahteve. Kot je v predmetni obrazložitvi že navedeno je vlagateljeva dolžnost, da jasno, določno in konkretno navede dejstva, na katera opira tožbeni zahtevek (trditveno breme) in zanje predlaga dokaze, ki naj resničnost zatrjevanih dejstev potrdijo (dokazno breme). Da bi torej vlagatelj z obravnavanimi navedbami, ki se nanašajo na »*druge kršitve*« uspel, mora te kršitve zatrjevati tako, da jasno, določno in konkretizirano navede vsa dejstva, ki kažejo na določeno nezakonitost, ter predlagati dokaze, ki bodo ta dejstva dokazala. Kot že poudarjeno, pa se trditveno dokazno breme na naročnika prenese (še)le, ko in če vlagatelj v zahtevku za revizijo navede in dokaže dejstva, ki kažejo na nezakonitost naročnikovega ravnanja. Ob upoštevanju navedenega Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj trditvenega oz. dokaznega bremena tudi v tem delu ni izpolnil, saj ni navedel oz. izkazal nobenih pravno relevantnih dejstev, na podlagi katerih bi bilo mogoče sprejeti zaključek, da naročnik določil kršil določbe 68. člena ZJN-3 v povezavi s 5. in 7. členom ZJN-3.

V kolikor gre šteti, da vlagatelj s tem, ko zatrjuje, da naročnik z zahtevami povečuje stroške, zatrjuje kršitev načela gospodarnosti, učinkovitosti in uspešnosti (4. člen ZJN-3), pa je Državna revizijska komisija že v številnih odločitvah (npr. v zadevah št. 018-099/2018, 018-010/2019, 018-034/2020, 018-072/2020) poudarila, da omenjeno načelo v prvi vrsti ni namenjeno zaščiti položaja ponudnikov, temveč zaščiti javnega interesa, zato se posamezen ponudnik v postopku pravnega varstva na kršitev le-tega že po naravi stvari ne more sklicevati.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da je vlagatelj v vlogi »*Opredelitvi do naročnikovih navedb*« z dne 19. 12. 2025 navedel, da naročnik ni podaljšal roka za sprejemanje vprašanj (ki je bil določen do 5. 12. 2025), niti še ni odgovoril na vprašanja, ki jih je vlagatelj postavil naročniku dne 4. 12. 2025 ob 9.16. Državna revizijska komisija v zvezi s tem ugotavlja, da je vlagatelj zahtevek za revizijo vložil dne 11. 12. 2025, pri čemer v zahtevku za revizijo ni zatrjeval ničesar v zvezi z vprašanji in odgovori naročnika na Portalu javnih naročil. V vlogi, s katero se je opredelil do naročnikovih navedb, navedeno prvič izpostavlja kot sporno, pri tem pa ne pojasni in ne dokaže,

zakaj navedb v zvezi z vprašanji in odgovori na Portalu javnih naročil brez svoje krivde ni mogel navesti že predrevizijskem postopku, zaradi česar so te navedbe v skladu s šestim odstavkom 29. člena ZPVPJN prepozne, zato jih Državna revizijska komisija vsebinsko ni obravnavala.

8. Sklepno

Državna revizijska komisija upošteva predhodno navedeno ugotavlja, da ni mogoče slediti očitkom vlagatelja, da naročnik spornih tehničnih zahtev predmeta javnega naročila v obravnavanem primeru ni določil v skladu z 68. členom ZJN-3 in temeljnimi načeli javnega naročanja, posledično je zahtevek za revizijo vlagatelja, na podlagi prve alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN, kot neutemeljenega zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo uveljavljal tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik v skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso.

Ker vlagatelj v obravnavanem primeru z zahtevkom za revizijo ni uspel ne v predrevizijskem ne v revizijskem postopku, je Državna revizijska komisija v skladu z določbo tretjega odstavka 70. člena ZPVPJN njegovo zahtevo za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Upravni spor zoper to odločitev ni dovoljen.

Predsednik senata:

Igor Luzar, univ. dipl. prav.

član Državne revizijske komisije

Vročiti:

- vlagatelj;
- naročnik,
- RS MJU.

Vložiti:

- v spis zadeve.